

HEKİMOĞLU İSMAİL

DERDİMİ
SEVİYORUM

i y i k i k i t a p l a r v a r . . .

TİMAŞ YAYINLARI

İstanbul 2021

timas.com.tr

DERDİMİ SEVİYORUM

Hekimoğlu İsmail

Din - İnceleme Araştırma

TİMAŞ YAYINLARI | 1659

Din Kitaplığı | Din İnceleme Araştırma Dizisi | 28

YARDIMCI EDİTÖR

Ebrar Beyza Özcan

KAPAK TASARIMI

Yasin Çetin

İÇ TASARIMI

Nur Kayaalp

1. BASKI

Haziran 2007, İstanbul

7. BASKI

Nisan 2021, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-263-579-1

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Matsis Matbaacılık

Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi

No: 51 Sefaköy / İstanbul

Telefon: (0212) 624 21 11

Matbaa Sertifika No: 40421

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

DERDİMİ SEVİYORUM

Hekimoğlu İsmail

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	9
Affetme Bizi Dedeciğim	11
Bu Yıldızlar da Olmasa Bu Gece Hiç Çekilmez	30
Üçlü Bilmece.....	40
En Büyük Dikkat İmandır.....	44
Vatan Koca Bir Kasa	57
Herkes Müftü.....	63
İktisadi Meseleler.....	73
Arada Yüzyıl Var	80
Petekte Balım Olsun	81
Zamanın Çarkı İslam'a Dönüyor	84
Mösyö Segen'in Keçisi	95
Savaş İlanı	107
Benim Kavgam Elimle, Ağzımla, Gözümlle.....	108
Fonksiyonlar.....	116
Yunus Tekkesi.....	131
İnsan Niçin İman Etmeli?.....	140
Gece Değil Bu Karanlık.....	156
Tek Kanatlılık.....	183
Haritada Noktalar	201
Şeriat Nereden Gelecek?	212
Yüz Bin Kere Helal Olsun	218
Tezgâh ile Seccadenin Birleştiği Yer.....	220
Medeniyet İnsanlara Hastalık Dağıtıyor	233

Hastalığa Davetiye.....	234
Hüseyin Abdik	243
İnsanların İnanç ve İbadetleri Ne Kadar Az ise, Şikâyetleri O Kadar Çok Olur.....	246
Şu Uçak Durur Gibi Gidiyor Hâlbuki Hızı 900 km.	249
Stuttgart'taki Kadızade Camii	251
Besmele-Hamdele-Salvele.....	253
İslam'dan Başka İlim Yoktur.....	267
Said Nursi Kürt Devleti Kurarsa	275
Yılbaşında Ders	282
Elektronlarımızı Bilenden Neyi Gizleriz?	284
Avrupa'nın Kalkınması	286
İslam, Sosyal Refahı Esas Alır	291
İlim Adamları ile Paralel Çalışmaya Mecburuz.....	294
Ekonomik Sohbet.....	296
Anonim Şirketleri Başarıya Götüren Prensipler.....	301
Hafız Ali.....	307
Çürük Dişlerinizi Yapan Doktor Var da Onları Hiç Yoktan Yaratan Yok mu?	309
Amerika'yı Ayağa Kaldıran İlimdir	312
1967'den Bugüne	314
Ben Burada Sohbet Yapmıyor, Yeni Bir Süper Gücün Doğması için Çalışıyorum.....	315
Kürt-Türk	317
Hastane Sohbeti	322
Bekir Ağabey	326

Önsöz

Bahçenin suyunu kestiler, çiçekler soldu, meyveler döküldü ve yapraklar sarardı. Dünya dikenlere kaldı.

Kapının önüne gül diktim, sarmaşık ekdim, gelip geçenlerin içi açılsın diye. İnsanlar gülleri kopardı, hayvanlar sarmaşıkları yedi, geriye yine dikenler kaldı.

Hiç unutmam, hasat mevsimi yaklaşıyordu, mahsul bol mu boldu. Bir gün, bir sam yeli esti, yapraklar sapsarı oldu, meyveler buruştu, dikenler bayram ediyordu.

Felaket el ele, kol kola geliyordu. Bir başka zaman bulut gibi çekirge geldi, yeşil yaprakların hepsi gitti, geriye sadece dikenler kalmıştı.

Yeşile düşman olanlar dikenlere dost olmuştu.

Çiçek gibi insanlar gitti, ibadet meyveleri döküldü, yemyeşil kültürümüzü sam yeli aldı, son kalanları da kuzey rüzgârları dondurdu, dünya dikenlere kalmıştı.

Olmayan bahçenin bahçıvanını buldum, onun yanına çırak girdim, “Dertlerden dert, dikenlerden diken beğen,” dedi.

Anladım ki “Derdimi sevmek”le işe başlamalıyım. Birden-bire iç dünyamı bir çılgılık dolaştı: “Çilesini çekmediğin şey senin değildir!”

Herkes bir şeye sahip çıkarken, benim payıma din düşmüştü. Ona sahip çıkmak istedim, baktım ateş! Elime aldım

yanıyordum, bıraksam dinsiz kalacaktım. İster istemez “Derdimi sevdim.”

“Dinin sahibi” dine hizmet edecek kimseleri tayin ediyordu, felaket diyarının mukimi oldum. Çamur içinde kök salan çekirdek gibi ıstıraplarımız, hayatımız olmuştu. İnsan hayatı sevmez mi?

Günahta ölmenin, sevapta dirilmenin çilesi vardı, haşrin böylesinde bayram edilmez mi?

Kurumuş, çiğnenmiş, ezilmiş bir ağacı Şükrü Apuhan ile Erkan Kavaklı sulamaya başladı. Filiz gördüler şevke geldiler, çiçek gördüler iyice heyecanlandılar, meyveleri görünce âdeta bayram ettiler. Böylece okuyucunun eline bu bahçe geçti. Kimi gölgesinde serinlesin, kimi elinin ulaştığı kadar meyve derlesin, kimi yeşilde gözlerini dinlendirsin. Yorgun yolcu, nefes alabilirse, renkler desenler armonisi içinde sanat harikalarını seyredebilirse, kendimizi bir şey yapmanın bahtiyarlığında hissedeceğiz.

Hekimoğlu İsmail

Affetme Bizi Dedeciğim

Davudi ses, ruhumun çeperini yakalamış emiyordu. Kur'an'dan nefeslerle nağmeler saçan o ses, beynimin kıvrımlarında dolaşıyor, içimdeki taş engellere çarpıp pimi fırlayan bombalar gibi infilak ediyordu.

Paramparçaydım.

Lezzetine, rüzgârına doyamadığım, canlar feda bir iklim içinde gözlerim tüterken buğular içinde ellerinde ayakkabıları ihtiyar silüetleri fark ediyorum. Bazen gençleşiyor silüetler, bazen çocuklaşıyor. Kâh tontonca bir karaltı kâh kırmızılar içinde ponponlu yavrular.

Kahreden dünyanın, kahreden iklimi içimde bulutlanmaya başladığında, torununun elinden tutmuş lastiğini arayan iki büküm bir tarih geçiyor önümden.

Dedeyle torunu ağır ağır gidiyorlar.

Nice dedeler burada “Allah!” diye inledi.

Nice torunlar kim bilir nerelerde amel defterlerini karartıyorlar. Okkası beş kuruştan satılmaz o defterler, kıyamete kadar muhafaza edilir.

Dedemizle buluşamadık bu camilerde. El ele tutuşamadık. Koluna grip ön saflara taşıyamadık. Omuz verip evdeki köşeciğine oturtamadık.

Dedemiz başka yazdı, biz başka yazdık. Dedemiz başka okudu, biz başka okuduk. Selamımız değişti. Bakışımız değişti. Dedemiz gibi bakamadık.

Öyle haydut torunlar olduk ki... Bırak camiye taşımayı, kolundan tutup kapı önlerine attık... Kendimize âleme vezir ilan ederken o temiz soyumuzu rezil ettik.

Onlar fazilet giyip fazilet kuşanırken biz çocuğumuzun ismini fazilet koyduk.

Onlar haramı helalı ayırırken biz harman ettik.

Onlar, şehzadenin doğduğu günden gelen bütün yavrulara sünnet kazanları kaynatıp kös vururken biz karpuz festivali yaptık.

Onlar, kadınıımızı iffet rüzgârı ile göklere yükseltirken biz onlara gereken kıymeti veremedik.

Şu camide buluşamadık dedemizle...

Ya şu dedesinin elinden tutmuş yavru? Müjde mi ya Rab! Solgun benzimize kan mı geliyor?

Yoksa torun dedesinin değil, dede torununun elini tutmuş diye kahrolalım mı?

Yoksa hâlâ bırakmıyor elimizi diye sevinelim mi?

Dede!

Dedeciğim! Affet beni! Ben senin torunun olamam. Sana neler ettim dedeciğim? Fikir deyip, felsefe deyip, kalkınma

deyip, plan, program deyip sana neler ettim... Eşkâlini bile zor hatırlıyorum. Ara sıra anam resmini gösterirse ne âlâ... Babam ağzına bile almıyor. Affet, affet dedeciğim kabrini bile bilmiyorum.

Sen benim adil, hakim, affedici, duacı dedemdin. Sen benim gövdem, kökümdün. Hatalar da mı etmişsin dedeciğim? Duyduk konu komşudan, hep onlar...

Ne olursa olsun. Sen benim dedemdin. Atamdın.

Hayır! Hayır, affetme bizi dedeciğim. Affetme bizi! Secadeni çiğneyenlere alkış tutan torunların, Leyle-i Kadir'de, gözü yaşlı bir ulağın eline tutuşturup kabrine salacakları bir Fatiha'yı da bilmiyorlar artık!

Siz Fatihaları kıt'alara serpmiştiniz.

Biz çocuklarımıza öğretemedik.

Caminin önünde dolaşıyorum. Erkan Bey gecikti ki hâlâ içeriden çıkmadı.

Erkan Bey, yanında Tahir isimli bir genç getirmişti. Şiir yazdığını, edebiyata ilgi duyduğunu ve başarılı olmak istediğini söyleyen Tahir, Hekimoğlu'na meraklı gözlerle bakıyordu. Gelmek istediği noktada duran bir adama hayranlık dolu bakışlardı bunlar.

Erkan, Tahir'i bazı yazarlarla tanıştıracak, çeşitli dergilerin yayınevlerinin idarehanelerine götürecektir, Cağaloğlu sokakları ile haşır neşir edecekti. Sonrası Tahir'in bileceği işti. Bir ara ba iteklense iteklense yüz metre iteklenir. Sonrasında yakıt lazımdır.

Tahir'le Hekimoğlu'nu tanıştırdı Erkan Bey. Boşluğa bakarak "İyi," dedi Hekimoğlu. "Demek buralara gönüllü."

Boşlukta neler yakaladığını, hangi hatıralarını apansız enseyip verdiğini az sonra anladık.

“1953 senesinde yirmi bir yaşında bir delikanlıyım. O zamanlar başladım Cağaloğlu’nda topuk sürümeye. Kâh kalem kokusu, kâh kitap kokusu çekti bu yerlere.”

Gözleri dalıyor Hekimoğlu’nun. Uçuşan, kaçışan hatıralarından tutup yakaladıklarını diziıyor önümüze:

“Bütün kitapçıları gezdim. Bol bol da kitap okumaya başladım. Müthiş bir kitap ve okuma merakı ile dolup taşıyordum. Bir Gayret Kitabevi vardı... Bir gün orada kitapları karıştırırken kitapçı, bir kitap koydu önüme. ‘Bunu mutlaka al. Çok kıymetli bir eserdir,’ diye ısrar etmeye başladı. Baktım, Arapça bir kitap. Okumayı bilmiyordum. Amma kitapçı hâlâ ısrar ediyordu. O zamanlar 147 lira maaş alıyordum. Kitap da beş lira. Çok para. Benim kitap merakım, kitapçının iyi kitap, kıymetli eser ısrarları... En sonunda aldım kitabı.

Üsküdar’a geçmem lazım. Koltuğumda kitabım ağır ağır indim Eminönü’ne.”

Âdeta sorguluyordu o günleri. Yakalamıştı ya bir defa. Amma başı öne eğik değildi o eski günlerin. İyi hatıralar, güzel hatıralardı onlar. Daha çok Tahir’e lazım olurdu. Eski günler, güzel cevaplar veriyordu Hekimoğlu sorgulandıkça.

“Vapur parası için cebimi yokladığımda bir de ne göreyim? Yirmi beş kuruşum kalmış. Vapur bileti otuz beş kuruş. Yeni bir kitap, hem de kıymetli bir eser kazanmanın hazzıyla unutmuşum cebimin hesabını.

Kaldık vapur iskelesinde. On kuruş, bütün aramalarım rağmen ‘buradayım’ demedi. Köprünün üstüne çıktım. Acaba bir tanıdığa rastlar mıyım? Bir saat sonra yüzüm güldü. Dost

bir çehre göründü uzaktan. Nasıl da sevinmiştim. Bir lira aldım ondan. Ver elini Maltepe!”

Bu güleç yüzlü, alnı pak, biraz kederli, biraz heyecanlı hatıra yavaş yavaş çekilirken önümüzden Tahir’e döndüm.

“Eşe dosta haber sal Tahir. Köprünün üstünde çokça dolaşırlar.”

Gülüştük.

Hekimoğlu, Necip Fazıl’dan mısralarını saçıyor odaya. O mısralar ki kolundan tutup orta yere bir itekledi mi, durmaz sataşırlar, bağıırırlar, haykırdıkça haykıırırlar adamın yüzüne yüzüne. Arkasından değil.

*Bu yağmur, bu yağmur, bu kıldan ince
Nefesten yumuşak yağın bu yağmur
Bu yağmuru yağmur bir gün dinince
Aynalar yüzümü tanımaz olur.*

Tanzimat Fermanı ile başlayan inkılaplar, bir yağmur gibi yağmıştır. Bu yağmur zifte benzediği için saçlar taranmaz olup her iş arap saçına dönmüştür.

Her yağmur gibi bu yağmur da bir gün dinecektir. İşte o zaman Türkiye’nin çehresi değişmiş, bir Avrupa devleti ortaya çıkmış olacaktır. Fatih Sultan Mehmet Han kabrinden kalksa bizi tanımayıp, “Bizanslılar, İstanbul’u mu işgal etmiş?” diye yeniden kılıca sarılmak zorunda kalacaktır. O kadar değişeceğiz ki dedemiz bizi tanımayacak.

Erkan yine kâğıda mürekkep yedirme oyunu oynarken, “Ben bu mısraları anlamakta zorluk çekiyorum,” diyor yavaşça.

Anlıyor anlamasına da birisi tekrar tekrar anlatsın mı istiyor ne?

“Elinden haksız yere malı mülkü alınmış bir insanın fer-yadıdır bu satırlar,” diye konuşuyor Hekimoğlu.

“Tanınmaz olduk. Biz de biz değiliz âdetâ. Koca bir me-deniyetin müsveddesi bile kalmadı ortada. Barbaros gelse, aşır o uzun yolları bizi tanıyabilir mi? Bu Frenkler yine gelip oturmuş buraya demez mi?”

Hekimoğlu düşünceli, tavana bakarken, ağır ağır konuştu:

“Osmanlı İmparatorluğu 600 sene ‘münevver’ yetiştirdi. Toprağı mümbitti... Öyle bir zaman geldi ki, toprakta bir sürü değişiklikler oldu. Ve artık ‘münevver’ yerine ‘aydın’ ye-tiştirmeye başladı.

Aydın; elektriğe dost, nura düşman adam demektir.”

Son cümlesi ile beraber içli bir sızı yüklenmişti kelimelerin omuzlarına. Sesinden belliydi ki, hepimiz adına sitemi ağırdı Hekimoğlu’nun:

“Münevver, nur kökünden gelir. Nura dosttur. O münevver ki, 19. yüzyılın tekniğine sahip çıkmadığı için zımnâ ışığa düşman oldu.

Aydın’ın dine düşman olması normal. Arazi, bitki örtüsünü değiştirmişti. Çünkü ekilip biçilmeyen tarlada, yabani bitkiler ve dikenler uç verip, boy atarlar.”

Araya giriyorum:

“Ne oldu da toprakta dikenler bitti? Niye ‘münevver’ ye-tişmedi?”

“O münevverler kendilerini yediler. Osmanlı münevverleri kendi kendini tüketti. Teknik icatları görüp faydalanamadılar. Teknik gelişmenin dışında kaldılar.

Ayrıca Balkan, Trablusgarp, Yemen gibi savaş faciaları da yıldırıcı etki yaptı. Bu felaketlerden kurtulmak için ne lazımsa

razı oldular. Bir felakete nokta koyalım derken öbür felaket başlıyordu üstelik.”

“İslamiyet, ilmi teşvik etmiş, emretmiş. Amma münevver, amma halk bu konuda niye birbirlerini tamamlamamışlar? İlim ve tekniği; gelişmeyi emreden bir dinin mensupları bunu niye kavramamışlar?”

“Umumi olarak insanların tahkiki azdır. Halkın yüzde beşini oluşturan münevverler yalnız yollarda gidip gelmişler, halka istikamet verememişler.

Bir Osmanlı zenginine bakıyoruz. Bunu münevver olarak da düşünebilirsiniz.

Boğaziçi’nde kasrı var. Tayları, arabaları var. Kazanı var, aşçısı var. Bütün harcaması ve meşguliyeti bu. Bu zengin adam bu kadar parayla, ‘Şuraya bir porselen fabrikası kurayım,’ dememiş.

Üretime sırtını dönmüş, tipik bir tüketici olmuş, halk da maalesef örnek olarak bunları almış.

Ve savaşlar. Ah o savaşlar! O savaşlar rahat bırakmamış Osmanlı’yı. İçerde de çetelerin, aşiretlerin, beylerin bitip tükenmez isyanları... Savaş, isyan, tüketici münevverler, tekniğin üstüne kapanmışlar.

Deli Petro: ‘Osmanlı’yla savaşa yirmi seneden fazla ara vermemelidir. Onu savaşız bırakmamalı. Kendisine gelmemeli, toparlanmamalı,’ der.”

“Kendisi de aynı sonuçla karşılaşmaz mı?” diye soruyor Erkan.

“İntikam duyguları dehşetli... İntikam sarasına tutulmuş adam, kendisinin ölebileceğini düşünür mü? Ruslar, topraklarına hiçbir zaman razı olmamışlardır. Onlar hayallerini, daima Akdeniz iklimi ile ısıtmışlar.”

“Münevverler yanlış yolda gittikçe, hayallerini iyice ısıtmaya devam edeceklerdir,” diyorum. “Evet,” diyor:

“Şunu tekrar tekrar belirtmek istiyorum. Geri kalmamıza din sebep olmadı. Geri kalmamıza dini anlamayan Müslümanlar sebep oldu.

Din deyince akla Kur'an, Hadis, Fıkıh kitapları gelir.

Bu kitaplarda da torna tezgâhına teşvik vardır. Oysa bizler İslamiyet'i sırf namaz ve oruç zannetmişizdir. Kur'an'ın ilim öğrenin diyen ayetlerini dinlerken hıçkırığa hıçkırığa ağlamış, sonra da yan gelip yatmışızdır.

İslam'ın beş şartı, İslam'ın temelidir. Temel üzerinde binayı yükseltmek gerekmez mi? Din, düşmana karşı kuvvetli olmamızı, onlara galip gelmemizi istiyor. Allah emrettiği için namaz kılan insanlar, yine Allah'ın emri olduğu hâlde ilim ve tekniğe imza atmaktan nasıl kaçarlardı?

İslamiyet'le Müslümanı ısrarla ayırmak lazımdır. Bugün, pek çok kimse, Müslümanın hâline bakıp dini tenkit etmeye yeltenmektedir. Namazını kılınca, Allah'la işinin bittiğini zanneden zavallı Müslümanlarla, hangi ilim ve teknik seviyeye koşacaksınız?

Müslümanlar dinlerini öğrenmelidir.

Bir tesviyeci senelerce çıraklık yaptıktan sonra usta olur, işi eline alır.

Bir insan senelerce tahsil yaptıktan sonra doktor olur, hastayı tedavi eder.

Askerler, sulh zamanında, harp oyunları oynarlar, tatbikat yaparlar. Yatarlar. Sürünürler, mevziye girerler, ateş ederler. Böylece muhtemel bir muharebeye hazırlanırlar.

İstenen malı raftan alıp müşteriye göstermek ve satmaktan ibaret olan tezgâhtarlık için de senelerce çıraklık etmek gerekir.

Bu ve benzeri sanatlar hep dünya işleri içindir. Birçok sanatın ve senelerce süren tahsil hayatının biricik gayesi de para kazanmaktır.

Din ise, bu paranın hak ölçüler içinde kazanılmasını, harcamasını göstererek para sahibine ayrıca ebedî saadeti de kazandırır. İslamiyet, dünya hayatını tanzim ve ahiret saadetini temin eden yolları gösterip öğretmeye gelmiştir.

Beş kuruş için senelerce çıraklık veya tahsil edenlerin, böyle büyük bir kazanç için tahsil veya çıraklık etmeleri de gerekmez mi?

Doğu Anadolu'da seyahat ederken, sakallı bir duvar ustası ile karşılaştım. Elimdeki gazeteyi göstererek 'Bu da yeni mi çıktı?' diye sordu. Kendisine gereken izahatı verdikten sonra, gazete okumamasının sebebini sordum. Açık saçık fotoğrafları sebep gösterdi. İslam'a bağlı gazetelerde böyle bir şey olmadığını söyledim ve gösterdim. Gazeteye içi ısındı.

Sohbet sırasında 'Komşudan alınan aletlerin kırılması hâlinde İslam'ın hükmü nedir?' diye bir soru tevcih ettim, bilemedi. Anladığıma göre İslam hukuku üzerinde hiç çalışmamıştı. Evet, günümüzde hukukçu ayrı, duvarcı ayrı... Fakat Müslüman fıkıhtan ayrı kalmaz. Duvarcı ustası, hiç değilse kendi mesleğiyle alakalı fıkıh hükümlerini bilmeliydi. Bunları araştırıp öğrenmeliydi.

'Allah'ın hükümleri ile hükmetmeyenler'le alakalı ayetleri hep hükümetler için zannediyoruz. Hâlbuki, duvarcıdan fabrikatöre kadar her Müslümanın tek tek Allah'ın emirleri tahtında hareket etmesi gerekir. Bunun için ilim lazımdır.

İlmi emreden, onu bir ibadet hâline getiren İslamiyet'tir.

Şimdi dikkat edelim: İlmin kendisi değil, neticesi mühimdir. Mesela, zafere ulaştırmayan harp ilmi, şifa vermeyen tıp

ilmi, neticeyi bulamayan matematik ilmi, ibret alınmayan tarih ilmi ve yaşanmayan İslam ilmi kurtarıcı olamaz.

Bir çocuğu arif bir hocaya götürüp takdim ederler:

– Efendim bu çocuk çok uslu, çok anlayışlı, çok terbiyeli, çok çalışkandır. Lütfen talebeliğe kabul buyurunuz.

Hoca der ki:

– Madem bu vasıflar bu çocukta var. Rica etsek de o bizi talebeliğe kabul etse...

Çünkü çocuk, ilmin vereceği neticeyi almış. Ona talebe olmak lazım.

İki Cihan Serveri’nin buyurduğunu dinleyiniz:

‘Cahilin şerrinden yılandan kaçır gibi kaçın.’

İslamiyet, hem hususi hayatımızda hem insan münasebetlerinde cehaleti temin eder. İslam baştan başa ilimdir. Fakat cehaletin asıl manası hak ile batılı karıştırmaktır.

İnsanlar, ilmi aramak ve bulmakla yükümlü olmasalardı Allah bu kadar muazzam bir beyni onlara vermezdi.

Dini yaşamak, sadece belirli ibadetlerde bulunmak değildir. İslam, hem elimizin hem beynimizin nasıl çalışması gerektiğini düzenlemiştir.

Bedir Muharebesi’nde alınan esirlere şöyle bir teklif yapılmıştır: ‘On Müslüman çocuğa okuma yazma öğretenler serbest bırakılacaktır.’

İşte İslam ve ilim!

Bu din, adamı geri bırakır mı?

Amma, İlahiyat Fakültesinde her ders var, fakat İslam’ın ticareti nasıl olur da yok? Veya ders var tatbik eden yok. O kapı, 200-300 senedir kapalı. O kapı açılmadıkça ileri gidemeyiz. Seccademizi düşman çiğner.”